

ten læse det og lægge det til Side. Mødet fortsattes. Saa rejste vi os begge for at protestere. Et halvt Dusin Liberale tog fat paa Miss P. og slæbte hende hele Salen igennem forbi Tribunen. Saa puffede de hende ned ad Trapperne ud paa Gaden. saa stod jeg op paa min Stol og erklærede, at jeg ikke vilde røre mig, før mit Spørgsmaal var blevet besvaret. Flere Mænd kom til og slæbte mig ud, og idet jeg kom forbi Tribunen sagde jeg: «Sir Edward Grey, hvis jeg kommer levende ud af denne Sal, skal jeg afholde et Protestmøde mod Dem».

Saasnart de havde kastet mig ned ad Trappen og ud paa Gaden, begyndte jeg et Friluftsmøde og protesterede mod den Behandling, vi havde faaet af en vordende Minister. Politiet greb mig, og jeg saa Miss P. blive ført bort af to Politibetjente. Naturligvis blev vi fulgt af Hundreder af Mænd og Kvinder. Vi saa paa hinanden og tænkte begge det samme: »Dette er kun Begyndelsen«.

Hele Landet over gik Efterretningen om de to Kvinder, som var bleven arreste-

ret for at have forstyrret et offentligt Møde og voldt Uro paa Gaden. Ikke et Ord om den brutale Maade, hvorpaa de tjenstgørende Liberale var optraadt. Ikke et Ord om, at en Mand i en ansvarsfuld Stilling nægter at besvare et politisk Spørgsmaal ved et politisk Møde.

Den Maade, hvorpaa Forhøret blev ledet, var ogsaa skammelig. Dommeren tillod Politibetjentene at aflægge Beretning om, hvad der var foregaaet i Salen, usande Beretninger, men da vi blev afhørt, vilde han ikke tillade os at sige et Ord om, hvad der var foregaaet i Salen. Han sagde, vi var skyldige, og vi blev sendt i Fængsel i den laveste Afdeling, den for de værste Forbrydere. Saaledes begyndte den aktive Kvindebevægelse, der er bestemt paa at kæmpe for Friheden.

Da de to unge Kvinder efter en Uges Tids Forløb kom ud af Fængslet, blev der holdt to store Demonstrationsmøder i Manchester; et af disse var besøgt af ca. 5000 Mennesker.

(Fortsættes).

„Tidsskrift for Forsørgelsesvæsen og Filantropi“.

Organ for offentlig og privat Velgørenhed.

Udgivet og redigeret af P. Chr. Kæmpegaard, Aalborg.

Skal det, at Kvinderne faar kommunal Valgret og Valgbarhed, komme til at betyde andet og mere og bedre end et øget Antal Stemmer, da maa der fra Kvindernes egen Side gøres et alvorligt Arbejde paa at skaffe sig Viden om og Forstaaelse af det Samfund, der skal styres — især af de Onder, mange af dets Medlemmer lider under.

Der er desværre, som vi tidligere har klaget over i dette Blad, ikke megen social Interesse blandt danske Kvinder. Mange sociale Opgaver, som meget vel kunde være taget op af ikke-stemmeberettigede Samfundsmedlemmer, og som andre Landes Kvinder, særlig de angelsaksiske, har taget op og beundringsværdigt været med til at løse, har danske Kvinder staaet fuldstændig passive overfor. Passiviteten bunder ofte i en total og ganske uforstaaelig Mangel paa Kendskab til de virkelige Forhold, til det Liv, der leves omkring det

næste Gadehjørne. Det er ikke sjældent at høre Kvinder udtale, at »der er jo egentlig ingen Fattigdom eller Nød her i vort rare lille Land; der bliver jo gjort saa meget; og er der nogen, som lider Nød, saa er det saamænd deres egen Skyld osv.« Paa den anden Side staar de, som ser Nøden, og som røres af den, eller oprøres over den, (fordi de ser nogle af Aarsagerne,) ofte raadløse og uvirksomme af Mangel paa Kendskab om hele Samfundsbygningens Konstruktion, og af Mangel paa Viden om, hvorledes man andre Steder har fundet Veje og Midler til at raade Bod paa nogle af de moderne Samfunds ulykkelige Forhold.

Der er altsaa — og særlig nu — en stærk Opfordring for Kvinder til at kaste Ligegyldigheden og Uvirksomheden af sig og give sig ind i et virkeligt Arbejde for at skaffe sig Indsigt og Viden, saa at de kan møde vel rustede, naar de kommu-